

Valgkreds ansøgte, var utvivlsomt rigtigt i Principet, men, naar man ved at hjælpe den Enkelte tillige, kan hjælpe Staten, saa opnaar man jo et dobbelt Formaal, og det erede Medlem for Kingkjøbing Amts Iste Valgkreds kan jo ikke have Noget imod, at man naaer et andet Formaal, naar han blot naaer sit. Jeg tror, at begge Hensyn kunne være berettigede, men skulde man blot tage eet Hensyn og sige: vi ville hjælpe de fattige Beboere i Hedeegnene, saa kunde dette Princip vistnok ogsaa føre for vidt.

Indenrigsministeren (Tobiesen): Med Hensyn til det sjællandske Jernbanefællesskabs Reserverfond skal jeg afholde mig fra ethvert Forsøg paa at imødegaa den erede Ordfører, da det jo vilde være en Umulighed at overbevise ham om, at Finantsudvalget ikke er den Autoritet, som bør give Lovene til Efterfølgelse for Administrationen; thi hvis jeg kunde overbevise den erede Ordfører derom, og han vedgik det, saa vilde jo hele hans Standpunkt ramle sammen under ham — det kunde altsaa ikke i noget Dødblik falde mig ind, at han skulde give mig Ret. Jeg vil kun med Hensyn til hans Trusel i Anledning af min Fastholden af det Princip, som han fordømmer, minde om det gamle Ordsprog, at den, der dør af Skrak, skal begraves i Kædestenen. — Blot til en enkelt af de Udtalelser, som fremtom fra den erede Ordfører, skal jeg knytte et Par Bemærkninger; det er angaaende hans Tilføielse til, hvad jeg har ytret angaaende Forslagene under Nr. 149 og 150. Den erede Ordfører fandt, at den Maade, hvorpaa jeg havde modtaget den imødekommende og velvillige Stilling, som Udvalget her havde vist, ikke stemmede med denne Imødekommethed og Velvillie. Det var, som om der her var foretaget et mod Ministeriet særlig venligt Skridt. Jeg vil bede de Herrer erindre, at Taleren her er om et privat Interessentfællesskab i Snekkersteen, der ønsker et Laan rentefrit i 5 Aar, og at Indenrigsministeren anbefaler at vise dette Interessentfællesskab denne Velvillie. Det forekommer mig dog, at der ingen særlig Grund er for Ministeren til at takke for, at de Herrer vise samme velvillige Stemning mod dette Interessentfællesskab, som Ministeren gjør. Den samme Historie gjælder med Hensyn til Baadeleiet ved Hornbæk. Jeg vil bede de Herrer erindre, at her simpelt hen er Tale om et rentefrit Laan i 5 Aar. Dette forekommer mig ikke at være Noget, som man skal gjøre for meget Væsen af, eller at man her skal tale om saa megen Imødekommethed. Min Stilling til denne Sag er ganske simpel den, at jeg ikke vil paatage mig noget Ansvar for det Laan, som paa denne Maade gives til private Mænd, der ville udføre det Havneanlæg, hvorom der her er Tale, og jeg skal strax sige hvorfor. Jeg har nemlig ikke det særlige Kjendskab til vedkommende Personer og Forhold, som det erede Finantsudvalg har. Finantsudvalget peger hen

paa visse Mænd og et vist Amtsraad, „der synes at have sand Interesse for disse Forholds Udvikling“, og som er meget villig til at foretage Havnerevisionen, og det kjender, hvorledes disse Institutioner søge at skaffe sig en Betydelse, kort sagt, der foreligger Sp. 643—44 i Betænkningen en nydelig Exposé over, hvorledes hele denne Sag skal arrangeres, revideres, Personalet vælges osv. Men jeg vil gjøre de Herrer opmærksom paa, at man bliver noget betænkelig ligeoverfor den Sagkundskab, som Finantsudvalget paapeger; thi lige under den lille velgjørende Pasus, som lyder paa, at det af de Dplysninger, som ere tilfældige Udvalget om det projekterede Havneanlæg ved Hornbæk, fremgaar, „at de nærmest Vedkommende og Andre med anerkjendelsesværdig Iver i længere Tid have arbejdet paa at naae Maalet“, staar der følgende: „Den Meningsforskjel om Planen for Anlægget, der er tilstede mellem Havnebyggestyr Ollegaard og Amtsveinspektør Mørch, forventer Udvalget fjernet, igennem den Erfaring, man, forinden Arbejdet paabegyndes, vil indhøste særlig om det omstridte Punkt, hvorvidt Havnen skal være lukket . . . eller ei“. Nu tror jeg, at, naar man i samme Mødedræt, som man giver mig gode Raad til Efterfølgelse med Hensyn til Sagens Ordning, selv siger, at de Sagkyndige ere meget uenige om denne Sag, saa er der dog virkelig ingen Grund for mig som Minister til at paatage mig Ansvar for, at vedkommende Mand af Amtsraadet bliver anvendt til føre Tilsyn ved disse Havne. Jeg har tværtimod sagt: Skulde erede Medlemmer finde det rigtigt, at Staten tog i sin Haand at føre Kontrol med disse mange Havne, som vi undersøgte, saa kan jeg ogsaa finde det rigtigt, og jeg kan finde det rigtigt, om der blev foretaget en passende Udvikelse af Vandbygningsspersonalet her i Landet, som af Naturen er henvisst til at lade foretage mange og betydelige Arbejder af den Art; men at jeg under mit Ansvar skulde lade Tilsynet udføre af Mænd, som jeg ikke kjender; og som — hvad Udvalget selv paaviser — ikke en Gang ere ganske enige med andre Sagkyndige om Sagens Ordning, det er for Meget at forlange. Dette maa jeg derfor afvise, idet jeg minder om, at de nævnte Forslag blot simpelt hen gaa ud paa at tilstaa private Interessentfællesskaber rentefrie Laan i 5 Aar. Det forekommer mig dog at være en naturlig Stilling fra Administrationens Standpunkt, navnlig naar man ser hen til den lille Bemærkning, som staar lige over det belærende Stykke. Den lyder nemlig saaledes: „Af denne oplysende Fremstilling fremgaar det tydeligt nok, at ikke saa Midler, deriblandt ogsaa en Del af Statens Tilskud, ere blevene spildte, fordi Regjeringen ikke har betinget sig, at den fornødne sagkyndige Bistand og Kontrol var tilstede“. Man har bevilget Penge; de ere blevene anvendte, men man har gjort den Opdagelse, at de ere blevene mindre godt anvendte, og saa siger man, at det er Ne-